

Паралельні попередження — номер два

Розкриття пророчого гобелена: Розшифрування послань 14-го розділу Об'явлення в історії міллеритів та сьогодні

Jeff Pippenger
2023-08-08

Коли притча про десять дів збулася в історії міллеритів, це сталося під час звістки другого ангела. Звістка другого ангела представляє дві окремі звістки — як за періодом часу, який вони охоплюють, так і за адресатами. Звістка другого ангела була звернена до протестантських церков, які щойно повернулися до Рима і стали дочками Вавилону. Опівнічний клич був звернений до сплячих міллеритів. Перша звістка була звернена до тих, хто був поза міллеритами, друга — до тих, хто був усередині. Це сповниться буквально в наші дні.

Відмінність, на яку слід звернути увагу в повторенні у наші дні, полягає в тому, що на початку адвентизму звістка другого ангела спершу звернулася до тих, хто був поза міллеритами, а потім друга частина цієї звістки була звернена до самих міллеритів. Наприкінці адвентизму, коли притча знову повторюється, так само повторюється й звістка другого ангела. Нам прямо про це сказано неодноразово. Проте наприкінці подвійна природа цієї звістки змінюється на протилежне: перша звістка звертається до адвентизму, а друга — до тих, хто поза адвентизмом. Нам сказано, що праця і звістка, представлені ангелом вісімнадцятого розділу Об'явлення, є повторенням звістки другого ангела.

Пророк каже: «Я бачив іншого ангела, що сховався з неба, маючи велику владу; і земля була осяяна славою його. І він могутнім голосом гучно вигукнув, кажучи: Упав, упав Вавилон великий, і став житлом демонів» (Об'явлення 18:1, 2). Це та сама звістка, яку дав другий ангел. Вавилон упав, «бо він напоїв усі народи вином гніву своєї розпусти» (Об'явлення 14:8). Що це за вино? — його помилкові вчення. Він дав світові фальшиву суботу замість Суботи четвертої заповіді й повторив неправду, яку сатана вперше сказав Єві в Едені — про природне безсмертя душі. Багато споріднених помилок він поширив далеко й широко, «навчаючи за науку людських заповідей» (Матвія 15:9).

Коли Ісус розпочав Своє публічне служіння, Він очистив Храм від святотатського осквернення. Серед останніх дій Його служіння було друге очищення Храму. Отже, в останній праці для попередження світу до церков звернено два окремі заклики. Друга ангельська вістка: "Упав, упав Вавилон, місто велике, бо він напоїв усі народи вином гніву розпусти своєї" (Об'явлення 14:8). І в гучному кличі третьої ангельської вістки чути з неба голос, який говорить: "Вийдіть із неї, люди Мої, щоб не мали ви участі в її гріхах і щоб не прийняли її кар. Бо її гріхи сягнули аж до неба, і Бог згадав її беззаконня" (Об'явлення 18:4, 5). Вибрані вісті, книга 2, 118.

Звістка другого ангела на початку адвентизму є тією самою, що й звістка, яку представляє ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення; і в тому застереженні є два голоси, які

проголошують звістку. Перший голос лунає, коли земля осяяна його славою, а в четвертому вірші Іван почув інший голос, що говорив: «Вийдіть із неї».

В історії міллеритів першим був заклик вийти з Вавилону, а другою — вістка до міллеритів. У вісімнадцятому розділі Об'явлення саме другий голос, або друга вістка, звертається до тих, хто поза адвентизмом. Поряд із твердженням, що існують "два окремі заклики, звернені до церков", ми бачимо, що два рази, коли Христос очищав храм (на початку та наприкінці Свого служіння), також є ілюстрацією початку й завершення адвентизму.

Початок адвентизму засвідчив очищення працівників, які допомагали в закладанні підвалин, що через Вільяма Міллера були утверджені. Закладення підвалин було доведено до кінця по завершенні звістки другого ангела, бо з приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року істини, що становлять підвалини адвентизму, стали доступними для розуміння для тих, хто готовий слухати.

Праця із закладання підвалин завершилася на кульмінації історії другого ангела, коли «до церков були звернені два окремі заклики». Перший заклик звучав поза міллеритами, другий — для міллеритів. Але інший початок, що узгоджується з початком адвентизму, — це служіння Христа, коли Він уперше очистив Свій храм. Пророчий образ очищення храму позначає очищення на початку й наприкінці Його служіння, що, своєю чергою, типологічно вказує на очищення адвентизму на його початку та в його завершенні. Два очищення храму Христом узгоджуються з початком і завершенням адвентизму, але Його послання було звернене лише до Його завітного народу, який перебував у процесі остаточного розлучення з Богом.

Початок адвентизму проголосив вістку про відкриття суду, а кінець адвентизму оголошує кінець суду. Ісус уперше очистив храм і докорив юдеям за те, що вони перетворили Його дім на вертеп розбійників, але друге очищення храму було «серед останніх актів Його служіння». Наприкінці Свого служіння Він уже не говорив юдеям, що вони зробили дім Його Отця вертепом розбійників; тоді Він сказав їм, що їхній дім «було залишено їм спустошеним».

"Тим часом поклонники з кожного народу прямували до храму, присвяченого поклонінню Богові. Виблискуючи золотом і дорогоцінним камінням, він був видовищем краси та величі. Але Єгова вже не перебував у тому палаці краси. Ізраїль як народ розлучився з Богом. Коли Христос, наприкінці Свого земного служіння, востаннє поглянув на внутрішність храму, Він сказав: «Ось залишається вам ваш дім порожній». Матвія 23:38. Досі Він називав храм домом Свого Отця; але коли Син Божий вийшов із тих стін, Божа присутність назавжди відступила від храму, збудованого для Його слави." Дії апостолів, 145.

Храм, який Він очистив на початку, був іншим, ніж той, який Він очистив наприкінці. Перший храм був домом Його Отця, а другий храм — домом юдея. На початку адвентизму Господь увійшов у завіт з адвентизмом, і адвентисти стали священиками в Його храмі. Наприкінці адвентизму їм більше не бути священиками, і їхній дім буде спустошений.

Другий ангел представляє два послання. Це одна з причин, чому послання зображено як дворазове падіння Вавилону. Це не головна причина двічі повтореного оголошення про падіння Вавилону, але одна з причин. Як саме це два послання?

Другий ангел з'явився у відповідь на відкидання звістки першого ангела. Коли передбачення, що визначало 1843 рік як завершення 2300-річного пророцтва, виявилось хибним, протестантські церкви використали цю помилкову звістку, щоб відкинути звістку Міллера. Звістка Міллера була звісткою першого ангела. Коли її відкинули, протестантські церкви, які понад 1260 років були Божою церквою у пустелі, були відкинуті й стали дочками Вавилону. У той момент другий ангел з'явився зі своєю звісткою.

Є кілька дуже важливих моментів, пов'язаних із різними елементами цієї історії, яку ми розглядаємо. Принаймні один із них потрібно розвивати поступово, оскільки він безперечно сприяє розумінню звістки Об'явлення Ісуса Христа, яке нині розпечатується. З цієї причини я включаю дуже важливий уривок про цю історію. Йдеться про два розділи, на які я посилаюся, але між ними також є третій важливий розділ. Наразі я цього не включаю, щоб обмежити обсяг нашого розгляду.

Зверніть увагу, до якого ангела звертаються під час читання, шукайте поступовий процес випробування, зауважте в першому абзаці, що пророчі характеристики ангела з вісімнадцятого розділу Одкровення також є характеристиками першого ангела. Зверніть увагу, що розіп'яти одне з послань — це розіп'яти Христа, і зверніть увагу, що три ангели представлені як окремі ангели, але послання Опівнічного кличу представлене як безліч ангелів.

Мені було показано, яку участь усе небо брало в ділі, що звершувалося на землі. Ісус доручив сильному й могутньому ангелові зійти й застерегти мешканців землі, щоб вони приготувалися до Його другого пришествя. Я бачив, як могутній ангел покинув присутність Ісуса на небі. Перед ним ішло надзвичайно яскраве й славне світло. Мені сказали, що його місія — осяяти землю своєю славою і застерегти людей про грядущий гнів Божий. Безліч людей прийняли це світло. Дехто здавався дуже урочистим, тоді як інші раділи й були в захваті. Світло було пролите на всіх, але дехто лише потрапив під його вплив і не прийняв його від щирого серця. Але всі, хто прийняли його, звернули свої обличчя вгору до неба й прославили Бога. Багато хто сповнився великого гніву. Служителі й народ об'єдналися з лихими та затято противилися світлу, пролитому могутнім ангелом. Але всі, хто прийняли його, відокремилися від світу й тісно об'єдналися між собою.

Сатана та його ангели старанно намагалися відвернути думки всіх, кого тільки могли, від світла. Ті, хто відкинув його, залишилися в темряві. Мені було показано ангела, який із найглибшим зацікавленням спостерігав за тими, що називають себе Божим народом, щоб записати характер, який у них проявлявся, коли їм було представлено вістку небесного походження. І коли дуже багато хто, що заявляли про свою любов до Ісуса, відвернулися від небесної вістки з презирством, глузуванням і ненавистю, ангел із пергаментом у руці зробив ганебний запис. Усе небо було сповнене обурення, бо Ісуса

зневажили ті, що називають себе його послідовниками.

Я бачила розчарування тих, хто довіряв. Вони не побачили свого Господа в очікуваний час. Метою Бога було приховати майбутнє і привести свій народ до моменту вибору. Без цього моменту часу задумане Богом діло не було б звершене. Сатана вів думки дуже багатьох далеко в майбутнє. Оголошений період для явлення Христа мав привести розум до ревного пошуку теперішньої підготовки. Коли час минув, ті, хто не повністю прийняв світло ангела, об'єдналися з тими, хто зневажив небесне послання, і вони накинулися на розчарованих з насмішками. Я бачила ангелів на небі, які радилися з Ісусом. Вони відзначили становище тих, хто називає себе послідовниками Христа. Проминання визначеного часу випробувало й виявило їх, і дуже багатьох зважили на терезах і виявили недостатніми. Усі вони голосно заявляли, що є християнами, та майже в усьому не слідували Христові. Сатана зловтішався станом тих, хто лише називав себе послідовниками Христа. Він тримав їх у своїй пастці. Він спонукав більшість покинути прямий шлях, і вони намагалися піднятися до неба іншим шляхом. Ангели бачили, як чисті, непорочні та святі були перемішані з грішниками в Сіоні та світолюбними лицемірами. Вони оберігали тих, хто щиро любить Ісуса; але зіпсуті впливали на святих.

Тим, чії серця палали пекучою тугою, пристрасним бажанням побачити Ісуса, їхніми так званими братами було заборонено говорити про Його прихід. Ангели споглядали всю цю сцену і співчували останку, що любив явлення Ісуса. Іншому могутньому ангелові було доручено зійти на землю. Ісус поклав у його руку письмо, і, коли він сходив на землю, вигукнув: "Пав, пав Вавилон!" Тоді я побачила, що розчаровані знову повеселіли і звели очі до неба, з вірою та надією виглядаючи явлення свого Господа. Але багато хто, здавалося, залишався в заціпенінні, наче спав; та я бачила відбиток глибокого смутку на їхніх обличчях. Розчаровані з Біблії побачили, що вони перебувають у часі зволікання і що їм слід терпляче чекати виконання видіння. Ті самі докази, які спонукали їх очікувати свого Господа в 1843 році, спонукали їх чекати Його в 1844 році. Я бачила, що більшість не мала тієї енергії, яка відзначала їхню віру в 1843 році. Їхнє розчарування пригасило їхню віру. Але коли розчаровані об'єдналися в кличі другого ангела, небесне воїнство з найглибшим інтересом споглядало й відзначало вплив цієї вістки. Вони бачили, як ті, що носили ім'я християн, з насмішкою та зневагою накидалися на тих, хто був розчарований. І коли з уст насмішника падали слова: "Ви ще не вознеслися!", ангел їх записував. Ангел сказав: "Вони глузують із Бога."

Мені знову вказали на вознесіння Іллі. Його плащ упав на Єлисея, а лихі діти (або молоді люди) йшли за ним, глузуючи, і кричали: «Підіймайся вгору, лисоголовий! Підіймайся вгору, лисоголовий!» Вони глузували з Бога, і там їх спіткало покарання. Цього вони навчилися від своїх батьків. А тих, хто насміхався й глузував із самої думки про вознесіння святих, спіткають кари Божі, і вони зрозуміють, що легковажити ним — не дрібниця.

Ісус доручив іншим ангелам швидко полетіти, щоб оживити й зміцнити занепалу віру свого народу та приготувати їх до розуміння вістки другого ангела і важливої дії, яка невдовзі мала відбутися на небі. Я бачила, як ці ангели одержали від Ісуса велику силу й

світло і швидко полетіли на землю, щоб виконати своє доручення — допомогти другому ангелові в його праці. Велике світло засяло над народом Божим, коли ангели вигукували: *Ось Жених іде, виходьте назустріч йому*. Тоді я бачила, як ті розчаровані підвелися і, в згоді з другим ангелом, проголошували: *Ось Жених іде, виходьте назустріч йому*. Світло від ангелів проникало в темряву повсюди. Сатана та його ангели намагалися перешкодити поширенню цього світла й тому, щоб воно мало задуманий вплив. Вони боролися з ангелами Божими й казали їм, що Бог обманув народ і що, попри все своє світло й силу, вони не зможуть змусити людей повірити, що Ісус прийде. Ангели Божі продовжували свою працю, хоча Сатана намагався загородити шлях і відвернути думки людей від світла. Ті, хто прийняв його, виглядали дуже щасливими. Вони спрямували погляди до неба й ждали появи Ісуса. Дехто був у великій скорботі, плачучи й молячись. Здавалося, їхні очі були спрямовані на самих себе, і вони не наважувалися підвести погляд угору.

Дорогоцінне світло з небес розвіяло темряву, що огортала їх, і їхні очі, які в розпачі були спрямовані на самих себе, звелися догори, а на кожній рисі обличчя відбивалися вдячність і свята радість. Ісус і все ангельське воїнство зі схваленням дивилися на вірних, що чекали.

Ті, хто відкинув і противився світлу першої ангельської вістки, втратили світло другої і не могли скористатися силою й славою, які супроводжували вістку: *«Ось Жених іде»*. Ісус відвернувся від них із насупленим поглядом. Вони знехтували Ним і відкинули Його. Ті, хто прийняв вістку, були оповиті хмарою слави. Вони чекали, чували й молилися, щоб пізнати волю Божу. Вони дуже боялися образити Його. Я бачила сатану та його ангелів, які намагалися загородити доступ до цього Божественного світла для Божого народу; але допоки ті, що чекали, берегли це світло і тримали свій погляд, здійснений від землі до Ісуса, сатана не мав сили позбавити їх цього дорогоцінного світла. Вістка, дана з неба, розлютила сатану та його ангелів, а ті, що заявляли, що люблять Ісуса, але зневажали Його прихід, глузували й насміхалися з вірних, тих, що поклалися на Нього. Але ангел відмічав кожную образу, кожен приниження, кожен знущання, яких вони зазнавали від своїх так званих братів. Численні підносили свої голоси, вигукуючи: *«Ось Жених іде»*, і залишали своїх братів, які не любили явлення Ісуса і не дозволяли їм говорити про Його другий прихід. Я бачила, як Ісус відвернув Своє обличчя від тих, що відкинули й зневажили Його прихід, і тоді Він звелів ангелам вивести Свій народ з-поміж нечистих, щоб вони не осквернилися. Ті, що були послухні вісткам, стояли вільні й єдині. Святе й прекрасне світло сяяло на них. Вони відреклися від світу, відірвали від нього свої прив'язаності й пожертвували земними інтересами. Вони віддали свої земні скарби, а їхній тривожний погляд був спрямований до неба, очікуючи побачити свого улюбленого Визволителя. Священна, свята радість сяяла на їхніх обличчях і свідчила про мир і радість, що панували в їхніх серцях. Ісус звелів Своїм ангелам піти й зміцнити їх, бо наближалася година їхнього випробування. Я бачила, що ці очікуючі ще не були випробувані так, як мають бути. Вони не були вільні від помилок. І я бачила милість і доброту Божу в тому, що Він послав застереження людям землі і повторні вістки, щоб довести їх до певного моменту часу, спонукати до ретельного самодослідження, аби вони могли відкинути помилки, успадковані від

язичників і папістів. Через ці вістки Бог виводить Свій народ туди, де Він може діяти для них із більшою силою і де вони можуть дотримуватися всіх Його заповідей. ...

Коли служіння Ісуса у Святому місці завершилося, і Він увійшов до Найсвятішого та став перед ковчегом, що містить закон Божий, Він послав на землю іншого могутнього ангела з третьою звісткою. Він поклав пергамент у руку ангела, і, коли той з величчю та силою спускався на землю, проголосив страшне попередження — найжахливішу погрозу, яку будь-коли було донесено людям. Ця звістка була покликана поставити дітей Божих на сторожі та показати їм годину спокуси й скорботи, що була попереду. Сказав ангел: «Вони будуть втягнуті в безпосереднє зіткнення зі звіром та його образом. Їхня єдина надія на вічне життя — залишатися непохитними. Хоча на кону їхнє життя, вони все ж мають міцно триматися істини». Третій ангел завершує свою звістку такими словами: «Тут терпіння святих; тут ті, що зберігають заповіді Бога і віру Ісуса». Повторюючи ці слова, він указав на небесне Святище. Думки всіх, хто приймає цю звістку, спрямовуються до Найсвятішого місця, де Ісус стоїть перед ковчегом, здійснюючи своє остаточне заступництво за всіх, для кого милість ще триває, і за тих, хто з невідання порушив закон Божий. Ця спокута звершується за праведних померлих так само, як і за праведних живих. Ісус здійснює спокуту за тих, хто помер, не прийнявши світла щодо Божих заповідей, хто згрішив з невідання.

Після того як Ісус відчинив двері Святого святих, відкрилося світло про суботу, і народ Божий мав бути випробуваний і перевірений, як Бог колись випробовував дітей Ізраїля, щоб з'ясувати, чи берегтимуть вони Його закон. Я бачила третього ангела, що вказував угору, показуючи розчарованим шлях до Святого святих небесного святилища. Вони вірою пішли за Ісусом у Святе святих. Вони знову знайшли Ісуса, і радість та надія знову ожили. Я бачила, як вони озиралися назад, переглядаючи минуле — від проголошення другого приходу Ісуса, крізь усі їхні переживання, аж до спливу часу в 1844 році. Вони бачать пояснення свого розчарування, і радість та впевненість знову наповнюють їх. Третій ангел освітив минуле, теперішнє і майбутнє, і вони знають, що Бог справді вів їх Своїм таємничим провидінням.

Мені було показано, що ті, хто залишилися (останок), пішли за Ісусом до Святого Святих, і побачили ковчег і престол милості та були захоплені їхньою славою. Ісус підняв кришку ковчега, і ось — кам'яні скрижалі, на яких написані десять заповідей. Вони вчитуються в ці живі слова; але зі страхом відступають, коли бачать четверту заповідь, живу серед десяти святих приписів, тоді як яскравіше світло сяє на ній, ніж на інших дев'яти, і ореол слави оточує її. Вони не знаходять там нічого, що свідчило б їм, що суботу скасовано або змінено на перший день тижня. Вона звучить так само, як тоді, коли була промовлена устами Бога в урочистій і грізній величі на горі, коли блискавки спалахували й гуркотіли громи, і коли була написана Його власним святим перстом на кам'яних скрижалях. Шість днів працюватимеш і робитимеш усі свої справи; а сьомий день — субота Господа, Бога твого. Вони дивуються, бачачи, як пильно оберігаються десять заповідей. Вони бачать їх поставленими поруч із Єговою, осіненими й захищеними Його святістю. Вони бачать, що топтали четверту заповідь Декалогу і дотримувалися дня, переданого язичниками й папістами, замість дня, освяченого

Сговою. Вони смиряються перед Богом і оплакують свої минулі переступи.

Я бачив, як фіміам у кадильниці димів, коли Ісус приносив їхні визнання та молитви Своему Отцеві. І коли він здіймався вгору, яскраве світло спочило на Ісусі й на престолі милості; а щирі молільники, яких непокоїло те, що вони виявили себе порушниками Божого закону, були благословенні, і їхні обличчя засяяли надією та радістю. Вони долучилися до діла третього ангела, піднесли свої голоси й проголосили урочисте застереження. Спочатку лише небагато хто прийняв цю вістку, та вони продовжували з запалом проголошувати застереження. Тоді я побачив, що багато хто прийняв вістку третього ангела і поєднали свої голоси з тими, хто першим проголосив застереження, і вони звеличували Бога та прославляли Його, дотримуючись Його освяченого Дня відпочинку.

Багато з тих, хто прийняв третю вістку, не мали досвіду в двох попередніх вістках. Сатана це розумів, і його лихе око було звернене на них, щоб їх повалити; але третій ангел вказував їм на Святе Святих, а ті, хто мав досвід у попередніх вістках, вказували їм шлях до Небесного Святилища. Багато хто побачив досконалий ланцюг істини у вістках ангелів і з радістю прийняв його. Вони прийняли їх у належному порядку і вірою пішли за Ісусом до Небесного Святилища. Ці вістки були представлені мені як якір, що утримує тіло. І коли окремі люди приймають і розуміють їх, вони захищені від численних оман Сатани.

Після великого розчарування 1844 року сатана зі своїми ангелами ретельно займався розставленням пасток, щоб розхитати віру спільноти. Він впливав на розум окремих людей, які мали особистий досвід у цих речах. Вони мали вигляд смирення. Вони змінювали першу і другу звістку та відносили їхнє виконання в майбутнє, тоді як інші відсилали далеко в минуле, стверджуючи, що там вони вже сповнилися. Ці люди відводили думки недосвідчених убік і розхитували їхню віру. Дехто досліджував Біблію, намагаючись вибудувати власну, незалежну від спільноти, віру. Сатана тішився всьому цьому; бо знав, що тих, хто відірвався від якоря, він зможе захопити різними помилками і ганяти ними вітрами вчень. Багато хто з тих, хто був провідником у першій і другій звістках, зрікся їх, і поділ і розпорошення охопили всю спільноту. Тоді я побачив Вільяма Міллера. Він виглядав спантеличеним і був згорблений від смутку та тривоги за свій народ. Він бачив, як спільнота, що була єдиною й люблячою у 1844 році, втрачала любов одне до одного і противилася одне одному. Він бачив, як вони повертаються до холодного, відступницького стану. Смук виснажував його сили. Я бачив, як провідні люди стежили за Вільямом Міллером, боячись, щоб він не прийняв звістку третього ангела і Божі заповіді. І щойно він схилявся до небесного світла, ці люди вигадували якийсь план, щоб відвернути його думки. Я бачив, як чинився людський вплив, щоб утримати його розум у темряві й зберегти його авторитет серед них. Зрештою Вільям Міллер підняв свій голос проти світла з небес. Він помилився тим, що не прийняв звістку, яка повністю пояснила б його розчарування і пролила б світло та славу на минуле, що відродило б його виснажені сили, оживило б надію і спонукало б його прославити Бога. Але він схилявся до людської, а не Божої, мудрості, і, зламаний тяжкою працею в справі свого Господа та роками, він був не так відповідальний, як ті,

хто стримував його від істини. Вони відповідальні, і гріх лежить на них. Якби Вільям Міллер зміг побачити світло третьої звістки, було б пояснено багато речей, які здавалися йому темними й загадковими. Його брати виявляли до нього таку глибоку любов і турботу, що він думав, ніби не зможе від них відірватися. Його серце схилилося до істини; але тоді він дивився на своїх братів. Вони їй противилися. Чи міг він відірватися від тих, хто стояв із ним пліч-о-пліч у проголошенні приходу Ісуса? Він думав, що вони, безперечно, не заведуть його в оману.

Бог допустив, щоб він потрапив під владу сатани, а смерті — панувати над ним. Він сховав його в могилі, подалі від тих, хто постійно віддаляв його від Бога. Мойсей помилився саме тоді, коли вже мав увійти в обітовану землю. Так само я побачив, що Wm. Miller помилився, коли вже мав незабаром увійти до небесного Ханаану, допустивши, щоб його вплив пішов проти істини. Інші довели його до цього. Інші мають за це дати звіт. Але ангели пильнують дорогоцінний порошок цього слуги Божого, і він постане при звуці останньої сурми.

Мені було показано групу, що стояла добре захищеною й непохитною і не надавала підтримки тим, хто намагався розхитати усталену віру спільноти. Бог дивився на них зі схваленням. Мені було показано три сходинки — одну, дві і три — першу, другу і третю ангельські вісті. Ангел сказав: Горе тому, хто зрушить бодай камінь чи поворухне кілочок у цих вістях. Правильне розуміння цих вістей має життєво важливе значення. Доля душ залежить від того, як їх приймають. Мене знову провели через ці вісті, і було показано, якою дорогою ціною Божий народ придбав свій досвід. Його було здобуто через багато страждань і тяжку боротьбу. Крок за кроком Бог вів їх, доки не поставив на міцну, непорушну платформу. Потім було показано, як окремі люди, наближаючись до платформи, перед тим як ступити на неї, оглядають фундамент. Дехто з радістю відразу ступав на неї. Інші починали дорікати за те, як було закладено фундамент платформи. Вони бажали, щоб зробили поліпшення, і тоді платформа була б досконалішою, а люди — значно щасливішими. Дехто сходив із платформи й оглядав її, а потім нарікав на неї, заявляючи, що її закладено неправильно. Було показано, що майже всі твердо стояли на платформі й закликали тих, хто зійшов, припинити свої нарікання, бо Бог був головним будівничим, а вони боролися проти Нього. Вони пригадували дивовижні Божі діла, які привели їх до міцної платформи, і, в єдності, майже всі звели очі до неба і гучним голосом прославили Бога. Це вплинуло на деяких із тих, хто нарікав і залишив платформу, і вони знову зі смиренным виглядом ступили на неї.

Мені знову вказали на проголошення першого пришествя Христа. Івана було послано в дусі й силі Іллі, щоб приготувати шлях для приходу Ісуса. Ті, хто відкинув свідчення Івана, не отримали користі з учення Ісуса. Їхній опір проголошенню його першого пришествя поставив їх у становище, коли вони не могли легко прийняти найсильніші докази того, що він є Месією. Сатана спонукав тих, хто відкинув звістку Івана, зайти ще далі — відкинути Ісуса й розірвати його. Роблячи це, вони поставили себе в становище, коли не могли отримати благословення в день П'ятидесятниці, яке навчило б їх шляху до небесного святилища. Розірвання храмової завіси показало, що юдейські жертви та обряди більше не будуть прийняті. Велика Жертва була принесена і прийнята, і Святий

Дух, який зійшов у день П'ятидесятниці, переніс думки учнів від земного святилища до небесного, куди Ісус увійшов власною кров'ю і вилив на своїх учнів благословення його спокути. Юдеї залишилися в повній омані й цілковитій темряві. Вони втратили все світло, яке могли мати щодо плану спасіння, і продовжували покладатися на свої марні жертви та приношення. Вони не могли отримати користі від посередництва Христа у Святому місці. Небесне святилище зайняло місце земного, однак вони не знали шляху до небесного святилища.

Багато хто з жахом дивиться на те, як юдеї вчинили з Ісусом, відкинувши Його і розіп'явши Його. І, читаючи історію Його ганебних наруг, вони думають, що люблять Христа і що не відреклися б від Нього, як Петро, і не розіп'яли б Його, як юдеї. Але Бог, Який був свідком їхнього заявленого співчуття до Свого Сина, випробував їх і піддав випробуванню їхню любов до Ісуса, у якій вони зізнавалися.

Усе небо з найглибшим зацікавленням спостерігало за прийняттям цієї вістки. Але багато хто, які заявляють, що люблять Ісуса, і проливають сльози, читаючи історію про хрест, замість того щоб із радістю прийняти вістку, збурюються гнівом, глузують з доброї новини про пришествя Ісуса і оголошують її оманною. Вони не мають спільності з тими, хто любить Його явлення, а ненавидять їх і виганяють із церков. Ті, хто відкинув першу вістку, не могли скористатися другою і не отримали користі від опівнічного крику, який мав підготувати їх увійти з Ісусом вірою у Святе Святих небесного Святилища. І, відкинувши дві попередні вістки, вони не бачать світла у вістці третього ангела, яка вказує шлях у Святе Святих. Я бачила, що номінальні церкви, так само як юдеї розіп'яли Ісуса, розіп'яли ці вістки, і тому вони не мають знання про перемену, що відбулася на небі, ані про шлях у Святе Святих, і не можуть скористатися заступництвом Ісуса там. Подібно до юдеїв, які приносили свої марні жертви, вони возносять свої марні молитви до відділення, яке Ісус залишив, а сатана, задоволений обманом удаваних послідовників Христа, міцно тримає їх у своїй пастці, набирає релігійного вигляду, спрямовує розуми цих удаваних християн до себе і діє своєю силою, своїми знаменнями та неправдивими чудесами. Деяких він обманює одним способом, а інших — іншим. Він має різні омани, підготовлені, щоб впливати на різні розуми. Дехто з жахом дивиться на одну оману, тоді як іншу легко приймає. Сатана обманює деяких спиритизмом. Він також приходив як ангел світла і поширює свій вплив по всій землі. Я бачила всюди фальшиві реформації. Церкви були піднесені й вважали, що Бог дивовижно діє для них, тоді як це був інший дух. Це згасне і залишить світ і церкву в гіршому стані, ніж раніше.

Я бачила, що Бог має щирих дітей серед номінальних адвентистів та у відступницьких церквах, і служителі та народ ще будуть покликані вийти з цих церков до того, як будуть виліті кари, і вони радо приймуть істину. Сатана це знає і перед гучним кличем третього ангела викликає збудження в цих релігійних спільнотах, щоб ті, хто відкинув істину, думали, що Бог із ними. Він сподівається обманути щирих і змусити їх думати, що Бог усе ще діє в церквах. Але світло засяє, і кожен із щирих залишить відступницькі церкви й стане на бік залишку. Духовні дари, том 1, 151–172.

Цей уривок містить багато важливих істин, але я використовую його, щоб виокремити деякі характеристики звісток з історії міллеритів, аби зрозуміти, як вони типізують нашу історію. Усі троє ангелів чотирнадцятого розділу Одкровення мають у руках звістку. Другий і третій ангели змальовані як такі, що мають при собі «пергамент», коли вони сходять зі своєю звісткою. Кожен ангел представляє звістку, і прихід кожної звістки чинить вплив.

Ми продовжимо цю тему в наступній статті.